

Proloog

De booswicht

Beste lezer,

Er was eens, zo ongeveer nu, iemand die moest sterven. Diep in het bos was een mens op weg naar een ongelukkig einde. Maar dat wist je al, toch? Op het omslag van dit boek, waar je (hopelijk) voor betaald hebt, staat dat er gestorven wordt. Geef maar toe: je bent een letterkundige huurmoordenaar. Je bent, in elk geval ten dele, schuldig aan wat er gaat gebeuren.

Maar niet zo erg als de schrijver.

Net zoals katten plegen schrijvers duizenden moorden per jaar, maar ze komen ermee weg. Ze laten een spoor van lijken, broodkruimels en valse sporen na die de lezer in een mandje mag verzamelen, maar niemand doet iets om ze tegen te houden. Daarom heb ik er eentje opgesloten. Als je een héél goede lezer bent, zul je deze zaak natuurlijk kunnen oplossen en de slachtoffers redden. Zodat ze nog lang en gelukkig leven.

Maar daarvoor zul je het bos in moeten. Neem je mandje mee, ik zal daar wachten. Op jou.

DEEL EEN

Voorbij de bomen, achter het bos

I

De schrijver

Toen de schrijver wakker werd, had ze daar meteen spijt van. Alles deed zeer. Haar hoofd bonsde, haar oren tuitten van de tinnitus. Katie lag in het donker op een bed zo zacht en stekelig als de woorden van haar grootmoeder. Een bed dat niet van haar was.

De paniek laaide op. *Waar ben ik?* Het enige wat ze zag, was een duisternis zo diep dat er monsters in schuilgingen. Verduistering vond ze nog enger dan een wit vel papier. Zelfs nu nog, als veertiger, deed ze het regenboognachtlampje uit haar jeugd aan als ze ging slapen om de nachtmerries af te weren die haar sinds haar geboorte al plaagden.

Ze moest een lichtje vinden. Ze duwde zichzelf omhoog en een scherpe pijnscheut schoot door haar handpalm. Stro stak door het gladde linnen. Haar bed was een strobaal met een laken erom.

Ze draaide zich uit bed, haar blote voeten vonden een koude tegelvloer. Ze sloeg haar armen om zich heen tegen de kou, maar kreeg het nog kouder toen ze beseftte dat ze niet meer de jurk van gisteravond aanhad, maar een haar onbekende, te grote pyjama.

Haar hart schoot uit haar borst, om plaats te maken voor brandende vragen. Hoe was ze hier beland? Wie had haar kleren uitgetrokken?

Haar hand vloog naar haar hals. Haar boekvormige medailon met zijn dierbare inhoud hing nog steeds tegen haar sleutelbeen. Degene die haar had ontvoerd, had haar dat in elk geval niet afgenomen. Ze nam de vage herinneringen door van de vorige avond, een zeldzaam avondje uit – een bloedrode cocktail in

een blauwverlichte bar. Te snel dronken geworden. De zintuigen overbelast en alleen weggegaan. Naar huis gelopen langs de rivier vol bladeren. Even op een bankje gaan zitten om een slok uit haar waterfles te nemen. Een zak over haar hoofd. Jute werd ingeademd. De verstikkende geur van dennenhout, houtvuur en appels. Een kronkelende autorit.

‘Hallo?’ Katies geschrokken stem weerklonk, de echo zachter met elke herhaling. Met haar armen voor zich uit schuifelde ze naar voren. Het duurde een eeuwigheid voor ze een muur tegenkwam, en nog een eeuwigheid om een lichtknopje te vinden.

Knipperend bekeek ze het dak, schuin boven haar hoofd. De boekenkast vol pocketboeken. Behang met stekelige rode rozen. Donkere houten laden. Piepklein toiletje dat misschien ooit een inloopkast was geweest. Rolgordijn voor het raam en daarvoor een troosteloos bureau met een stoel. Typmachine op het bureau, naast een stapel wit papier.

Ze rende naar de deur, rammelde aan de klink, maar hij zat op slot, schudde niet eens in zijn scharnieren. Een klein roostertje op ooghoogte was afgedekt. Ze kende die roostertjes uit films waarin gevangenen erdoorheen werden aangestaard door grauwende bewakers.

Ze liep snel achteruit om het verduisterende rolgordijn op te tillen. Avondschemering glipte door de tralies van het raam en kleurde de kamer sepia. Maar het enige wat ze zag, waren boomtoppen, sommige geheel gekleed, andere al bezig met hun najaars-striptease. In de verte kronkelde rook uit een rode schoorsteen. Maar dat was het enige teken van menselijk leven.

‘Help!’ riep ze door een barstje in de ruit. De bomen ruisten niet eens als antwoord. ‘Hoort iemand mij?’

Een passerende ekster maakte zich met haar woorden uit de voeten.

Ze zat gevangen op een zolder. Opgesloten.

Haar hartslag gaf een razendsnel alarmsignaal af en Katie voelde hoe een paniekaanval haar keel dichtkneep. Ze moest zichzelf zien te kalmeren. Haar schrijvershoofd binnenstappen – dat brein dat wendingen en keerpunten plande in de levens die ze bedacht. Na-

bokov adviseerde schrijvers om personages een boom in te sturen en ze dan met stenen te bekogelen. Katie vond het heerlijk om haar helden te redden uit de afschuwelijke situaties die ze hun had opgedrongen. Als ze in hun schoenen zou staan, zou ze omlaag moeten zien te klimmen zonder dat de stenen haar raakten. Dus dat ging ze doen.

Ze hield haar hoofd scheef, perste haar gezicht tussen de tralies met hun afbladderende verflaag, en toen kon ze de grond zien. Er gaapte een diepte van ettelijke verdiepingen, uitkomend in water dat glinsterde als een spiegel in een lachpaleis. Stoeptegels zigzagden naar de overkant van een gracht, en verder in de richting van eindeloze bomen.

Tenzij ze weer een black-out had gehad, had de kronkelende autorit niet lang geduurd, dus ze was waarschijnlijk nog in het New Forest. En als ze niet ver weg was, zou ze misschien wel gevonden worden. De rook suggereerde een naburig huis – als ze kon ontsnappen, kon ze daarheen. Haar toevlucht zoeken.

Als ze het huis uit kon komen. Als. Zo'n klein woordje dat zoveel in zich borg.

Haar gijzelnemer had het kader bepaald, het terrein afgebakend, de tralies voor het raam, de grendel op de deur. Zij was nu niet de schrijver. Dat was die ander.

Ze ging terug naar de deur en schreeuwde: 'Dit is ontvoering en vrijheidsberoving. Daar staat levenslang op.' Haar meest recente boek was geschreven vanuit het perspectief van een ontvoerder en moordenaar, dus ze wist hoe het wettelijk zat. *Ongeveer.*

Maar, zo zei haar schrijversbrein, stel nou eens dat je de aandacht van de gijzelnemer op de zwaarte van het misdrijf vestigt, en dat je vervolgens niet wordt vrijgelaten, maar vermoord?

'Laat me gaan,' riep Katie weer, met overslaande stem, 'dan kunnen we dit alles vergeten. Je mag me blinddoeken, dan zie ik niks. Ik beloof dat ik het aan niemand zal vertellen.' De leugen die wanhopigen vertelden en niemand geloofde. 'Ze zullen me missen. De politie komt vast snel. We kunnen samen een verhaal bedenken om mijn verdwijning te verklaren.'

Geen reactie. Maar uit het zicht was er iemand die luisterde.

Daar was ze zeker van. De stilte die ze hoorde, klonk als gelach. Als haar ontvoerder haar gewoonten goed genoeg kende om haar te ontvoeren, wist hij of zij ook dat alleen haar katten – Carter, Cattwood en Jackson – zouden merken dat ze weg was. Ze kreeg het benauwd bij het idee dat ze door het huis dwaalden, op zoek naar haar. Gelukkig hadden ze een automatische etensbak met een timer – Jackson jatte vaak voedsel – die driemaal per dag opensprong met nieuwe brokjes erin, tot de zak leeg was. Ze hadden nog eten voor ruim een week, een drinkfonteinje en een open kattenluik. Als ze niet terugkwam, zouden ze wel een nieuw huis vinden. Ze zag ze voor zich, opgekruld als een komma bij een vreemde op schoot, en kreeg een knoop van verdriet in haar maag.

Het zou weken duren voor iemand anders zou merken dat ze weg was. Auteurs waren solitaire wezens die het grootste deel van hun leven in dekens genesteld doorbrachten – als literaire burrito's – en alleen heel af en toe op van drank doortrokken avonden samenkwamen om zich te beklagen over uitgevers. Gisteren was er zo'n bijeenkomst geweest, de jaarlijkse karaoke- en cocktailavond met andere misdaadauteurs van de zuidkust. Er stonden tot het voorjaar geen misdaadfestivals meer op de agenda, ze had geen familie die nog iets om haar gaf en ze had vreselijk de neiging om berichten te negeren, dus niemand zou haar missen tot eind januari, de deadline van haar volgende boek, vooral omdat haar naaste buur vertrokken was voor een sabbatical en niet zou merken dat Katie haar vuilnisbakken niet buiten had gezet.

Angst kneep haar longen samen. Er zou geen ridder op een wit paard komen om haar te redden. *Dat is niet erg*, hield ze zichzelf voor. *Terug naar de plot. De enige die mij kan redden, ben ikzelf.*

Er ruiste een tochtvlaag rond haar enkels. Ze keek omlaag en zag een kattenluik in de deur – een mogelijke uitweg.

Dat gaf hoop. Ze ging op handen en knieën zitten en bekeek het kattenluik. Het zat stevig vastgeschroefd en zelfs als het haar zou lukken om het los te halen, was het te klein om er meer dan een arm doorheen te steken. Ze tilde het luikje omhoog en tuurde een gang in. Een stoffige gloeilamp verlichtte witgeschilderde vloerdelen en behang met een klimoppatroon dat zich uitstrekte tot

het hoogste punt van het plafond, alsof het huis aan de binnenkant overwoekerd was. Aan de andere kant van de gang bevond zich een deur met net zo'n kattenluikje en roostertje, en met mogelijk net zo'n zolderkamer erachter als die van Katie. Binnen haar bereik stond een gebarsten schaal met een envelop en een appel die zo glanzend rood was dat het leek of er rode suikerlak omheen zat. Ze had genoeg sprookjes gelezen om te weten dat ze van die appel moest afblijven.

De envelop was niet verzegeld – terwijl ze die door het kattenluik trok, bedacht ze dat de ontvoerder geen DNA had willen achterlaten. Ze haalde een opgevouwen brief tevoorschijn, op luxe papier, perkamentgeel, glad en dik. Het soort papier dat Katie kocht en in een papierlade liet liggen, bedoeld voor het schrijven van mooie, geestige brieven waar ze nooit aan toekwam.

Op het papier stond, in karmijnrode krullen, een gedicht:

*Ik hou je vast want woord voor woord
is wat jij schrijft in staat tot moord.
Schrijf een verhaal waaruit men leert
hoe of je sprookjes liquideert.
De held én de antagonist
gemold met een moderne twist.
Verdelg ze met jouw visioen
en dan zal ik dat werk'lijk doen.
Sneeuwweitjes bloed vloeit rood en Grimm,
maak Repelsteeltje tot een schim,
of wurg Rapunzel met heur haar.
Jij dood of zij, je zegt het maar.*

Katie las het een paar keer door, zich vastklampend aan de woorden in de opkomende golf paniek. Haar ontvoerder wilde dat ze in sprookjesstijl moorden zou schrijven, die hij dan ten uitvoer zou brengen. Ze had al veel mensen op papier omgebracht, maar had nooit gedacht dat de inkt zou veranderen in bloed.

Aan de andere kant van de gang glipte gesnik onder de andere deur door.

Met haar hart bonkend van hoop deed Katie het kattenluikje weer open en duwde haar gezicht er bijna doorheen. 'Hé,' riep ze. 'Hoor je mij?'

Het gesnik maakte plaats voor haastig gekrabbel en het andere kattendeurtje ging een stukje omhoog. 'Stil!' zei een vrouw, schor fluisterend door de kier.

Katie probeerde zachter te doen, maar het feit dat ze wist dat ze niet alleen was, deed haar bijna uitbarsten in opgelucht geschreeuw. 'Ik zal zachtjes doen, dat beloof ik. Ik ben Katie. Wie ben jij?'

'Ik mag niet met je praten van de Wolf.'

"De Wolf"? Noemt hij zichzelf zo?' Katie rilde. Hoeveel zelfverheerlijking en compensatie had zo'n man nodig, dat hij die naam had aangenomen? Een incel, die geen vriendin kon krijgen zonder haar gevangen te nemen? Waartoe zou hij nog meer in staat zijn?

'Zo noem ik hem. Je merkt nog wel waarom. Hij wil niet zeggen hoe hij heet.'

'Met hoeveel zitten we hier?' Katie zag een poppenhuis vol gevangenen voor zich.

'Alleen ik, tot hij jou meenam.'

'Wat wil hij met ons?' Katies stem, opgezwollen door aanstekelijk afgrijzen, weerklonk door de gang.

'Kop dicht!' siste de vrouw. Het kattenluikje ging dicht.

'Het spijt me,' fluisterde Katie. 'Kom alsjeblieft terug. Ik snap hier helemaal niks van.'

Het kattenluikje ging een stukje open. 'Je moet beslissen of je gaat doen wat hij vraagt,' fluisterde de vrouw. 'Ik doe het niet, daarom heeft hij jou meegenomen.'

'Wat deed hij toen je nee zei?'

'Dit.' Haar hand, bont en blauw en vol met bloed, kroop door de open kier. 'Hij is nu aan het bedenken hoe hij me gaat vermoorden.' Haar stem brak bij het woord 'vermoorden'. 'Laat me met rust, ik wil alleen nog slapen.' Met een pijnlijke ademteug trok ze haar hand terug en schuifelde weg tot haar zachte snikken niet meer hoorbaar waren.

Weer alleen bonkte Katies hart terwijl ze het versje van de ontvoerder nog een keer doorlas.

‘Jij dood of zij, je zegt het maar.’

Ze had iemands leven in haar handen; maar haar leven lag in handen van een ontvoerder. En kijk wat hij met die andere schrijver had gedaan.

Katie ging aan het bureau zitten en legde haar trillende vingers op de typemachine. Er begon zich een idee te vormen op basis van Assepoester, maar ze kon de toetsen niet indrukken. Een verknipte geest zou haar woorden ineenvlechten tot een concrete dood. Hoe kon ze gaan schrijven in de wetenschap dat haar woorden werkelijkheid zouden worden?

Terwijl ze door het raam naar de bomen staarde, bewoog er in de verte iets op de grond. Een lange grijze gedaante kwam tevoorschijn tussen het groen van de bladeren. Langzaam naderde de gestalte de gracht, tot hij zo dichtbij was dat Katie begreep wat ze zag.

Haar hele lijf verstijfde toen een lange man met een groot wolvenmasker zijn blik op haar raam richtte. Met een bleke hand maakte hij schrijfbewegingen in de lucht, waarna hij zijn harige kop schuin hield en een puntige vinger langs zijn borstelige hals haalde. Gal brandde in haar keel. De boodschap van de Wolf was helder: schrijven of sterven.

Katie richtte zich weer op de typemachine, terwijl er een verhaal begon te ontstaan. Ze kneep haar ogen dicht en deed een wens: redding, verlossing. Ze bad dat het genoeg zou zijn. Terwijl haar vingers uithaalden naar de stijve toetsen, maakte ze haar keus.

Ze zou haar eigen leven redden. En een vrouw ter dood veroordelen.

Het slachtoffer

Assie

Door K.T. Hexen

Lady Ashley Agnelli tuurde in haar kledingkast en vroeg zich af in welke kledingstukken ze minder rijk zou lijken. Het was een zware taak. Zelfs haar sportkleding had een duifgrijze kleur die rijkdom uitstraalde. Er zat niets anders op. Als ze die avond bij Assie niet wilde opvallen, moest ze naar de Primark.

Na een kort ritje met haar chauffeur liep Ashley de winkel in die liefkozend Primani genoemd werd, geheel gekleed in echte Armani. Ze wist niet waar ze moest beginnen in dit fluorescerende polyesterpaleis en keek toe hoe drie vriendinnen zich door een berg slipdresses heen werkten waar een middernachtelijke minnaar een statische schok van zou krijgen. Lachend propten ze kledingstukken in hun winkeltassen. Ashley zou maar wat graag zo ongedwongen met haar vriendinnen omgaan.

Vanavond zou ze met de zusjes Berkeley, even beeldig als vals, naar een Nineties Night in de Southampton Club gaan, met als doel elkaar te overtreffen in 'wie er het Gewoonst was, en met de goedkoopste zooi aan de knapste jongen kon versieren'.

Ashley ging alleen maar mee omdat Emma Berkeley jarig was en het was Emma's idee om 'ons voor te doen als armoedzaaiers en te dansen met paupers in plaats van patzers'. Net zoals Ashley hadden Emma en haar zus nooit tussen de kussens van de bank hoeven zoeken naar boodschappengeld, of om een voorschot op hun salaris hoeven vragen: ze

hadden alleen weet van Café del Mar via de speakers van een Jaguar, hun gezicht vol filler en La Mer.

Er kwam een klein vrouwtje met lang bruin haar en een kromme neus op Ashley af. Op haar naambordje stond Rowan, Customer Relations. Ze had wel iets weg van Belinda, Ashleys moeder, die in armoede was geboren, rijk was getrouwd en te vroeg was gestorven. Hoe goed de kleding van de rijken Belinda ook paste, ze had nooit echt in die kringen gepast.

'Kan ik iets voor je doen, pop?' vroeg Rowan.

'Ik zoek een jurk en schoenen om vanavond te gaan clubben,' antwoordde Ashley. Ze voelde steken in haar hart van verdriet. Ze was nooit kleding gaan kopen met haar moeder.

Rowan klapte in haar handen en draafde de winkel door. Toen ze terugkwam, was ze amper te zien achter het nest van jurken en schoenen in haar armen. 'Loop maar mee!'

In een benauwd hokje paste Ashley alle kledingstukken aan, haar armen molenwiekten onder schouderbandjes door, knopen vlogen in het rond. De lampen aan het plafond verblindden haar, net als de spiegel aan de muur.

Rowan zat in kleermakerszit op de vloer van de pasruimte te kwinkeleren als een zangvogeltje zodra Ashley zich liet zien. 'Staat je schattig! Maar het is het nét niet. Pas die gouden eens!'

Ashley trok het gordijn dicht en paste een kriebelige jurk met een dunne voering die aan haar benen plakte. Maar in de spiegel zag ze er dus, jawel, lekker uit. De stof glinsterde. De jurk zag er niet uit alsof die 9 pond 99 kostte. Ze deed haar best om niet te denken aan wie hem had gemaakt, en voor hoeveel.

Er stak een paar gouden stilettohakken onder het gordijn door. 'En nu deze erbij!' zei Rowan.

Ashley paste de schoenen. Hoe hoog en smal de fatale hakken ook waren, het voelde alsof ze een paar lammy slippers van Prada aantrok.

Toen Ashley tevoorschijn kwam, draaide ze een verlegen rondje voor Rowan, wankelend op haar hakken.

Rowan pinkte een paar traantjes weg. Ze gaf Ashley een stras minitiara en een gouden tasje, formaat iPhone 15, met een polsbandje. 'Helemaal goed.'

‘Ontzettend bedankt,’ zei Ashley toen ze haar eigen kleren weer aanhad en het gouden outfitje had opgevouwen. Ze stonden in de ingang van de pasruimte, omringd door afgekeurde topjes en lege klerenhangars.

‘Graag gedaan, schat. En ga nou maar snel genieten.’

Ashley aarzelde even of ze Rowan een fooi moest geven of een zoen, maar liep toen weg.

‘Maar zorg dat je voor twaalf uur thuis bent,’ riep Rowan haar na.

Ashley keek om en wilde vragen wat ze bedoelde, maar Rowan was al weg. Er lag alleen nog een bergje bruine veren op de plek waar ze had gestaan.

In de stille ondergrondse parkeergarage dacht Ashley nog steeds aan de woorden van Rowan terwijl ze haar aankopen naar haar auto droeg. Ze maakte vast een grapje – waarom zou ze zoiets anders zeggen? De boel kwam in de clubs pas na middernacht op gang; voor vieren vertrekken was verre van gebruikelijk.

Haar chauffeur was nergens te bekennen, dus morrelde Ashley in haar handtas op zoek naar haar eigen autosleutels. Toen ze de auto met een piep van het slot haalde en de koplampen aan flitsten, klonken er drie voetstappen achter haar. Voor ze zich kon omdraaien, gaf iemand haar een duw in de rug. De vloer raakte haar gezicht. Het bloed stroomde uit haar neus op het beton en ze probeerde geschrokken weg te kruipen, maar een paar bruine brogues stampte op haar handen.

Een man hurkte naast haar neer, hij rook naar dennen. ‘Nee As-sepoester, jij gaat niet naar het bal.’

Terwijl de man haar naar de auto ernaast sleurde, probeerde Ashley te gillen. Hij drukte een hand tegen haar mond; de andere hand zocht tastend naar iets wat uit haar Primark-tas op de grond was getuimeld – een van haar nieuwe gouden pumps. Hij stak hem hoog in de lucht en sloeg met de zool tegen haar slaap.

Toen werd alles zwart.